



PANENSKÁ OCEL

VIRGIN STEELE

Virgin Steele I/Guardians of the Flame

STEAMHAMMER/SPV – 73:28/73:33
EPICKÝ HEAVY METAL – USA

První dvě alba VIRGIN STEELE vyšla v reedici několikrát. Před letošními verzemi od Steamhammer/SPV se tohoto úkolu naposledy v roce 2018 zhostili řeční No Remorse a původní položky obou alb rovněž doprovázela pěkná řádka bonusů, ať už se to týkalo demoverzí, koncertních snímků či skladeb z EP. Na nejnovějších podobách dotčených desek tentokrát zcela abscentují živáky, ale opět jsou zde zařazeny kousky z EP „A Cry in the Night“ (1983) a kromě demáčů i alternativní verze skladeb, a co bude asi pro fanoušky jedno z nejdůležitějších kritérií, i tři zbrusu nové věci, které – řekl bych – zapadají do stoupajícího kvalitativního trendu, jež přinesla poslední řadovka „The Passion of Dyonyssus“ (včetně zlepšených Davidových vokálů). Tedy abych byl přesnější, autorské novinky jsou ve skutečnosti dvě, „The Heaven's Door Suite“ je jakési medley postavené na Dylanově skladbě, kterou si David DeFeis poněkud nadstavil v duchu VIRGIN STEELE. Na tomto místě je třeba přitakat, že vyzdvihovaný nový mix obou alb by rovněž mohl některým posluchačům imponovat. Především tedy zvuk nabyl objemu, ubylo

šustivých výšek (to se týká především debutu), ale přece se mi trochu zdá, že zároveň tento zásah poněkud obrousil kytarové hrany. Jenže tento můj dojem může být způsoben i faktem, že si moje uši na nové verze, u kterých je kupříkladu o dost zřetelnější baskytara, musí teprve zvyknout. Jak už bývá u podobných počinů zvykem, v bookletu se hlavní persona VIRGIN STEELE, David DeFeis, rozepsala o každé skladbě, kterou na aktuální reedice kapela zařadila. Jen mi stále poněkud uniká ono „The Anniversary Edition“. Zřejmě měla kapela příliš práce s „The Passion of Dyonyssus“, a proto roky, kdy jednička i dvojka slavily přesné čtyřicet let od vydání, prošvihla. Což je škoda, protože právě v té době doznívala léta covidová, která si o podobné rekapitulující počiny, jež nevyžadovaly cestování či časté opouštění domovů, přímo říkala. Ale výsledek, alespoň dle mého skromného soudu, příznivce VIRGIN STEELE určitě neurazí, po pořádném pohrou-

žení do celého kompletu by jim mohl dokonce přinést osvěžený pohled na dnes už legendární první dva studiové počiny Defeisovců.

Jan Kozák ★★★★★/★★★★★



foto: Carmine Ferigo

CESTA DO METALISTOVY DUŠE

IVA HADJ MOUSSA

Těžké duše

HOST – 359 STRAN
KNIHA

S vtipem, nadhledem i vší vážností popisuje ve své novince Iva Hadj Moussa peripetie padesátiletého metalisty. *Těžké duše* jsou sondou do názorového střetu s mladou generací a frustrace z dnešního světa optikou stárnoucích mužů, jejichž soundtrackem života jsou Ozzy, BLACK SABBATH, JUDAS PRIEST, MOTÖRHEAD a další ikony. Autorka bravurně vystihla skupinu kamarádů, kterým osud tu a tam slušně naložil a kteří kdysi měli heavymetalovou kapelu, jejíž činnost se rozhodnou opráší. Velmi trefné jsou úvahy partičky o stavu dnešního světa, samozřejmě nad pivem v blízké hospodě – vše kořeněné opravdu sarkastickým, nekorektním humorem, který si nebere servítky.

Tahle knížka není primárně o muzice, byť hudba v ní hraje poměrně zásadní roli (autorka často cituje texty, odkazuje na slavné son-

gy atd.), ale těží z postav chlapů s řídnoucími vlasy a pivním pupkem, kteří se pokoušejí vystoupit ze stereotypního života. Text táhne výborně napsané charakterky, chlapi, kteří svět kolem sice moc nechápu, ale alespoň jej vtipně glosují. Kontrastem je pak hlavně vztah hlavní postavy Johanese s dcerou Žofií – ta představuje mladou generaci se všemi progresivními názory, jimž se stárnoucí metalista snaží porozumět, byť si o nich často myslí své. Navíc si Johannes za sebou táhne stín obvinění ze sexuálního obtěžování a rozpadlé manželství a znovuzrozenou kapelu bere jako příležitost, jak zkusit něco dokázat a rozpohybovat svůj život.

Iva Hadj Moussa v *Těžkých duších* výborně vystihla myšlení a názory části jedné generace – nehodnotí, pouze vtipně glosuje a vsadím se, že ve svém okolí najdete minimálně jednoho fanouška metalu podobného těm, kteří ožívají na stránkách knihy. Což vůbec není špatné, neboť postavy v textu nejsou hlupáci, jen současnému světu nerozumí. Nebo mu nechtějí rozumět. Což je klasický střet generací ve stylu „to za našich mladých let nebylo“. Bavit se každopádně budete náramně.

Milan Říský ★★★★★

